



# AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

**JOAN RIBÓ CANUT**  
**ALCALDE DE VALÈNCIA**

## **FA SABER:**

Hui 25 de novembre, Dia Internacional de l'Eliminació de la Violència contra les Dones, reivindiquem novament la llibertat en tota la seua extensió. També el respecte. I el coratge. En definitiva, la dignitat de la vida.

Hui parlem de les dones que han hagut de conviure de ben a prop amb tot tipus de violència, des de l'econòmica fins a la política, des de la física fins a la psicològica o la sexual.

D'aquelles que desconeixien el seu agressor i la casualitat de la vida les va llançar als seus peus en el moment més desafortunat o, pel contrari, de les que es trobaren unides a l'infern amb qui formava part del seu cercle íntim: un espòs, un company de treball, un amic, un veí o un familiar pròxim. Persones indocumentades o ben situades, analfabetes o il·lustrades, aturades o en actiu, obrers o artesans, joves o ancians... la crueltat contra les dones no sap de perfils. Perquè la tragèdia de la tragèdia, és que estos atemptats contra els drets fonamentals de les dones no respecten fronteres ni edats, no coneixen religions ni classes socials.

Elles, pel simple fet d'haver nascut dones, són susceptibles d'acabar sotmeses a tots els graus de perversitat imaginables. Perquè, per desgràcia, massa freqüentment, encara es confon dona amb objecte. Amb possessió. Amb res. Amb menys que res.

Hem vist dones que s'han resistit a l'amistat que perseverava en el miratge d'una relació i que es negava a acceptar un NO com a resposta. Companyes que han viscut amb desesper els esclats de gelosia de la seua parella que, passades les ferides i les fractures, n'excusaven la brutalitat en l'amor desmesurat. Hem sabut de joves que han patit paraules obscenes, tocaments o mirades lascives pel carrer. D'altres han hagut de suportar missatges, cada colp més carregats de violència verbal i sexual, d'aquell individu que un dia van conèixer casualment i que els va caure en gràcia. Moltes s'han vist forçades a complir funcions per davall de la seua categoria laboral, rebutjades per a càrrecs de responsabilitat, amb sous inferiors, amb mirades de desconfiança en les seues capacitats i un desinterés palpable en les seues aportacions a projectes o idees.

Parlem de les dones maltractades. De les dones ignorades. Menyspreades. Invisibilitzades. Humiliades. Insultades. Torturades. I massa sovint assassinades. Són les que han callat per pur terror. Les que s'han sentit abandonades, desorientades, incapaces de salvaguardar-se, a elles mateixes i als seus fills i filles. Les que senten vergonya per allò que patixen i s'esforcen a dissimular la seua tragèdia. Són les que no arriben a denunciar per una fidelitat mal entesa. Les que ploren en silenci per no preocupar la seua família. Totes elles són víctimes. I tenen dret a no ser-ho mai més.

El camí que vam encetar al segle XIX, aquell que lluitava pels drets de les dones i pel seu reconeixement, encara està lluny de dur-nos a bon port.

Hui commemorem una d'estes dates que, per força, ha de tindre les hores comptades, perquè un dia destinat a reclamar justícia per a les dones maltractades només té un objectiu: aconseguir el seu propòsit i desaparèixer.

Com a alcalde de la ciutat de València i com a ciutadà, no tinc un altre desig que deixar de reivindicar el Dia Internacional de l'Eliminació de la Violència contra les Dones. Seria la victòria històrica del dret a l'honor i a la dignitat de les dones sobre el patiment i el menyspreu.

Però, per a acabar amb esta cultura i pràctica de la violència, la societat civil i les institucions que la representen han d'entrar en escena amb força i dir la seua. Les aportacions d'iniciatives privades, associacions de barris, col·lectius diversos o ens públics, com ara l'Ajuntament de València, són essencials per a enderrocar els sistemes i mentalitats que mantenen viva la idea que la dona no pot ser membre de ple dret de la comunitat.

Per això l'Ajuntament de València treballa colze a colze amb els agents socials per tal d'acompanyar les víctimes de la violència de gènere en tots i cada un dels passos del procés de recuperació de la seua identitat; arbitrando campanyes de prevenció i sensibilització, tallers de formació, assessorament integral, etc.; denunciant la cultura de la brutalitat; fomentant l'educació dels més joves i preparant-los per a esdevindre ciutadans i ciutadanes respectuosos i tolerants; animant les dones a reaccionar, a denunciar. A lluitar.

És cert que, malgrat els nostres esforços, tornem a estar ací, amb el cor encongít, per les notícies dramàtiques que van marcant el calendari amb sang i llàgrimes de ràbia. Però també ho és el fet que este colpidor dolor ens mou a renovar forces i a ser més fermes en l'aplicació de polítiques i en condemnes dels violents, i més operatius en la consecució de nous objectius.

Protegir les víctimes i les seues famílies, assessorar-les, oferir-los una nova possibilitat de reconstruir l'arquitectura dels seus somnis, sensibilitzar la societat del perill latent que ens envolta i, sobretot, previndre qualsevol acte que pretenga destruir una dona: cada veí i veïna d'esta ciutat ha de comprometre's a no ser còmplice de cap conducta masclista o de menyspreu cap a les dones.

Som a l'any 2017 i encara hem de conviure amb hòmens que atempten contra les dones, contra una meitat de la societat. I no ho acceptarem. No ho permetrem de cap manera. Continuarem lluitant, dia a dia i des de tots els fronts, per a eliminar esta pandèmia.

Perquè vos volem totes ací, al nostre costat, felices i mirant cap al futur, amb la llibertat i la seguretat que atorga una col·lectivitat respectuosa amb totes les persones que l'integren. Este és el nostre principal desig. I esta serà sempre la nostra voluntat més ferma.